

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/109/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011245
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2114011245.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovanej Mgr. Z. N., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 3T/81/2014-417 zo dňa 15.08.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.06.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej Mgr. Z. N., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 3T/81/2014-417 zo dňa 15.08.2019 bola obžalovaná Mgr. Z. N., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom A. C. XX, R., uznaná vinnou z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 29.12.2010 v čase okolo 17.30 hod. v Trnave na ul. V. Clementisa na parkovisku pred predajňou Dráčik ako obchodný zástupca spoločnosti Provident Financial s.r.o. Bratislava prevzala od klientky B. Z. finančnú čiastku vo výške 2.380 eur za účelom predčasného splatenia pôžičiek číslo 472158155, číslo 472340691 a číslo 473003689, uzatvorených B. Z. a B. Q. v spol. Provident Financial s.r.o. Bratislava, pobočka Trnava, pričom túto sumu si ponechala a splácala tieto pôžičky naďalej za klientky v zmysle splátkového kalendára až do marca 2011, kedy klientka B. Z. oznámila v spol. Provident Financial s.r.o., že všetky pôžičky už vyplatila dňa 29.12.2010 a následne od mesiaca marec 2011 si zvyšnú sumu zverených peňazí vo výške 1.718,27 eur ponechala pre vlastnú potrebu a neodovzdala ju spol. Provident Financial s.r.o. a ani neuhradila ďalšie splátky z pôžičiek číslo 472340691 a číslo 473003689 za klientky, čím spol. Endepro, s.r.o. v likvidácii (predtým Provident Financial s.r.o.), Mlynské Nivy č. 49, Bratislava spôsobila škodu vo výške 1.718,27 eur.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanej podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona a § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 417-420.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal dňa 16.06.2014 na Okresný súd Trnava obžalobu na obžalovanú Mgr. Z. N. pre skutok právne kvalifikovaný ako pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe obžaloby.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej, poškodeného Ing. S. E., svedkami B. Z., Z. Z., F. Z., Q. U., A. K., Ing. K. N., G. E., prečítaním výpovede svedkov B. Q. a P. Z. z prípravného konania, oboznámením znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu PZ zo dňa 15.01.2013, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP_2012/17196 a oboznámením listinných dôkazov, a to zápisnicou o vydaní veci, zmluvami o spotrebiteľských úveroch, výpismi informačného systému, potvrdeniami o prevzatí hotovosti, výpisom z bankového účtu, zápisom z pohovoru, výpisom hovorov, odpisom registra trestov na obžalovanú, lustráciou obžalovanej v registri priestupkov. Z takto vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že obžalovaná sa dopustila skutku tak, ako je uvedené v obžalobe, keď neoprávneným privlastnením si sumy 2.380 eur, ktorú prevzala od poškodených titulom predčasného splatenia úverov, túto sumu v celom rozsahu nepoužila na predčasné splatenie úverov ale pre vlastnú potrebu. Obžalovaná v rozhodnom čase pracovala ako obchodná zástupkyňa spoločnosti Provident Financial s.r.o. a bola oprávnená vyberať splátky úverov od jednotlivých klientov. Svedkyňa Z. Z. kontaktovala obžalovanú za účelom predčasného splatenia pôžičiek jej matky a babky, za týmto účelom sa dňa 29.12.2010 v čase okolo 17.30 hod. stretli v Trnave, na ulici V. Clementisa pred predajňou Dráčik. Na tomto stretnutí svedkyňa Z. Z. odovzdala obžalovanej sumu 2.380 eur (ako celkovú sumu na predčasné splatenie všetkých úverov), pričom obžalovaná vystavila doklad o zaplatení sumy. Obžalovaná túto hotovosť neodovzdala poškodenej spoločnosti, naďalej splácala časť splátok, pričom zvyšnú sumu si ponechala pre vlastnú spotrebu. Okresný súd obranu obžalovanej, ktorá uviedla, že ešte v ten istý deň celú prevzatú sumu poškodenej vrátila, nakoľko táto ju o vrátenie výslovne požiadala, neprijal, nakoľko bola podporená len výpoveďou svedka Q. U. ako bývalého manžela obžalovanej, ktorý mal informácie o skutku len od obžalovanej. Verziu obžalovanej potvrdila len svedkyňa K.. Je pravdou, že obžalovaná sa po skutku skutočne mala opätovne stretnúť s poškodenou, avšak z iného dôvodu, a to vrátenia sumy 20 eur ako nevráteného výdavku zo sumy 2.400 eur a tiež vyplatenia provízie za predčasné splatenie pôžičiek. Poškodená niekoľko krát obžalovanú kontaktovala, avšak bezúspešne. Obžalovaná navštívila svedkyňu B. Z. až dňa 23.02.2011, prisľúbila jej, že celú vec s nesplatením pôžičiek dá do poriadku, má novú prácu, nechce o ňu prísť, na mieste roztrhla doklad o prevzatí sumy 2.400 eur. Svedkyňi bolo obžalovanej ľúto, preto nadriadenej (svedkyňi K.) na požiadanie a prosbu obžalovanej do telefónu uviedla, že predmetné pôžičky predčasne nesplatila. Uvedené potvrdil aj svedok F. Z., ktorý si ešte pred roztrhnutím príjmového dokladu tento doklad naskenoval. Sken tohto dokladu preukazuje jeho pravosť (znaleckým dokazovaním). Vierohodnosť výpovede obžalovanej bola spochybnená aj svedkyňou G. E., ktorá uviedla, že keď bola informovaná o predčasnom splatení úverov, ktoré v systéme poškodenej spoločnosti figurovali ako aktívne, zavolała v marci 2011 klientov Z. na pobočku, kde bola prítomná aj obžalovaná a tvrdila, že žiadne úvery klienti nedoplácali a žiadne peniaze neprevzala, a až keď jej bol predložený doklad o zaplatení, uviedla, že peniaze prevzala, ale následne ich klientke na jej požiadanie vrátila a svedka Ing. K. N., ktorý uviedol, že raz sa obžalovanej zdôveril, že mu vzniklo manko vo výške 100 eur, na čo mu obžalovaná povedala, že má rovnaký problém len vo väčšom rozsahu, možno teda predpokladať, že obžalovaná mala na mysli práve tento prípad. Okresný súd vyhodnotil výpoveď obžalovanej ako nevieryhodnú a nepravdivú. Naproti tomu výpoveď svedkyne B. Z. sa javila ako vierohodná a pravdivá, pretože bola podporená ďalšími dôkazmi, a to výpoveďami svedkov F. Z., ktorý popísal návštevu obžalovanej dňa 23.02.2011 a svedkyne P. Z., ktorá popísala snahu svedkyne B. Z. telefonicky kontaktovať obžalovanú a dohodnúť sa na vrátení výdavku 20 eur a provízie za predčasné splatenie úverov. Aj sken dokumentu, ktorý bol predmetom znaleckého skúmania, potvrdzuje popis skutkového deja prezentovaný svedkyňou B. Z..

Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd prihliadol na okolnosti a spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovanej jej pomery a možnosť jej nápravy. Okresný súd u obžalovanej zistil dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, preto s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona upravil hornú hranicu trestnej sadzby tak, že pri ukladaní trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby 0 rokov až 16 mesiacov. Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, uplynutia doby, ktorá od spáchania skutku uplynula uložil obžalovanej trest pri samej spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní 3 mesiace, pričom takto uložený trest považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný. Zároveň okresný súd mal za to, že na nápravu obžalovanej nie je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný, preto jej výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Okresný súd o náhrade škody nerozhodoval, nakoľko si poškodená spoločnosť nárok na náhradu škody v konaní neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku podala v celom rozsahu odvolanie obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní (č. I. 414 rub), ktoré následne písomne odôvodnila na č. I. 423.

Obžalovaná namieta vadu výroku napadnutého rozsudku, v ktorom jej okresný súd priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, avšak ona sa k spáchaniu skutku nepriznala, spáchanie počas celého konania odmieta. Odkazuje na záverečnú reč obhajkyne obžalovanej učinenu na hlavnom pojednávaní dňa 13.08.2019. Okresný súd dostatočne neustálil skutkový stav s ohľadom na prednesenú argumentáciu obhajoby počas celého trestného konania. Okresný súd rozhodol jednostranne, pridržiaval sa skutočností na podklade obhajoby, pričom všetky vykonané dôkazy nevyhodnotil správne. Okresný súd sa pri uznaní viny obžalovanej oprel o výpoveď jednej rodiny, ktorý záver podľa názoru obžalovanej nemôže obstať. Zo znaleckého posudku a výpovede svedka F. Z. nie je možné zistiť, ako kópia dokladu o prijatí finančnej hotovosti vznikla. Poukazuje na závery znaleckého posudku, podľa ktorého neboli zistené znaky manipulácie s obsahom priloženého grafického súboru. Poukazuje na jednoduchý postup, ako zmeniť systémový čas vznik dokument (skenu). Znalecký posudok nepredkladá žiadne relevantné odpovede, dokonca preukazuje, že so súborom bolo manipulované. Obžalovaná považuje výpoveď svedka F. Z. za nevieryhodnú. Tvrdil, že sa hral na počítači a rozhovoru obžalovanej s jeho matkou nevenoval pozornosť. Však aj napriek tomu počul, ako obžalovaná trhá papier a hovorí „je po dôkazíčku“. Ak by bolo pravdou, že sa B. Z. bála o dôkaz - doklad o prevzatí sumy, nikdy by nedala originál tohto dokladu obžalovanej. Konanie obžalovanej už 9 rokov strpčuje život, pričom súd túto dobu pri ukladaní trestu obžalovanej nevzal do úvahy. Obžalovaná tiež namieta postup okresného súdu, ktorým odmietol vykonať ňou navrhnuté dôkazy. Namieta tiež absenciu úmyslu a tiež vzniku aspoň malej škody. Poškodená spoločnosť Endepro, s.r.o. sa vyjadrila tak, že sa v konaní necíti byť poškodenou, napokon, nárok na náhradu škody si v konaní neuplatnila. V tomto prípade nebol naplnený základný skutkový predpoklad, a to spôsobenie aspoň malej škody. Záverom poukazuje na uplatnenie princípu ultima ratio. Navrhuje, aby odvolací súd obžalovanú spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 22.06.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave a obhajkyne obžalovanej. Verejného zasadnutia sa nezúčastnila obžalovaná, ktorá svoju neúčasť vopred ospravedlnila a požiadala o konanie v jej neprítomnosti, a tiež splnomocnenec poškodeného, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovanej a splnomocnenca poškodeného. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovanej, odpisom registra trestov na obžalovanú a podstatným obsahom spisu. Zástupca krajskej prokuratúry považuje odvolanie obžalovanej za nedôvodné. Obhajkyňa obžalovanej zotrvala na písomných dôvodoch odvolania. Podľa obhajkyne v prejednávanej veci neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by obžalovanú usvedčoval z trestnej činnosti. Obžalovanej nebol preukázaný ani úmysel. Obžaloba je postavená na výpovediach jednej rodiny, ktoré si vzájomne odporujú. Na vznik trestnej zodpovednosti je potrebná vznik škody, ktorá v konaní nebola ani uplatnená. V znaleckom posudku sa hovorí o pravdepodobnosti, tento však neurčil, kedy mal sken dokladu o prevzatí sumy vzniknúť. Obhajoba navrhuje, aby bola obžalovaná podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodená.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovanej okresný súd jasne, zrozumiteľne a

presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanej považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona (v základnej skutkovej podstate) trestného činu sprenevery sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú.

Podľa § 130 ods. 3 Trestného zákona, zverenou vecou sa na účely tohoto zákona rozumie vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel' na základe zmluvy, o oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vrátiť.

Podľa § 130 ods. 4 Trestného zákona, prisvojením veci sa na účely tohoto zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou.

Objektom tohto trestného činu je zákonom chránený záujem v podobe majetku (vlastníctvo veci) konkrétne zverená vec. Výklad pojmu zverenie veci podáva napr. judikatúra súdov v rozhodnutá publikovanom v Zbierke rozhodnutí NS SR pod č. R 9/2012, podľa ktorého sa za zverenú vec v zmysle § 213 Trestného zákona považuje aj vec vo vlastníctve inej osoby (a teda vo vzťahu k páchatel'ovi vec cudzia), ktorú má páchatel' na základe zmluvy v oprávnenom užívaní alebo z dôvodov plnenia určitých úloh podľa dispozície jej vlastníka v držbe so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel alebo za dohodnutých podmienok ju vlastníkovi vráti.

V prípade trestného činu sprenevery, subjektívna stránka spočíva v úmyselnom konaní páchatel'a. Páchatel' vo väčšine prípadov v momente odovzdania veci do dispozície neuvažuje o jej nevrátení. Tento úmysel sa objaví až neskôr, a to z rôznych subjektívnych dôvodov (v tom spočíva rozdiel medzi spreneverou a podvodom v zmysle § 221 Trestného zákona, kedy páchatel' už vopred vie, že zverenú vec nevráti).

Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za prečin sprenevery podľa § 213 Trestného zákona preto nestačí len zistenie, že páchatel' mal zverenú vec a počas vykonávania jeho pracovnej činnosti vznikol na zverených veciach „schodok“ (alebo inak povedané manko). Ustanovenie § 213 ods. 1 Trestného zákona totiž vyžaduje aj to, aby si páchatel' zverenú vec „prisvojil“, teda aby úmyselne odňal veci z dispozície vlastníka, bez jeho súhlasu a s úmyslom nakladať s nimi ako s vlastnými (§ 130 ods. 4 Trestného zákona). Alebo povedané inak, prisvojením sa rozumie také konanie, ktorým páchatel' cielene a vedome spôsobuje vlastníkovi veci škodu tak, že si vec trvalo ponechá.

Za daného stavu niet žiadnych pochybností o tom, že obžalovaná sa skutku dopustila tak, ako je jej kladené za vinu. Obrana obžalovanej o tom, že finančné prostriedky ešte v deň ich prevzatia (t. j. 29.12.2010) vrátila neobstojí, táto obhajoba nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Verziu obžalovanej potvrdzuje jej bývalý manžel - svedok Q. U., ktorý však poskytol takú výpoveď, o ktorej objektivite a vierohodnosti možno mať pochybnosti, nielen pre vtedajší vzťah k obžalovanej ako svojej vtedajšej manželky, ale i kvôli sprostredkovanej vedomosti. Navyše, výpoveď tohto svedka s obžalovanou sa v určitých momentoch rozchádzala, keď napr. obžalovaná tvrdila, že Z. Z. ju kontaktovala s požiadavkou na vrátenie peňazí hneď po odchode, keď bola obžalovaná ešte v aute na ceste domov, pričom svedok U. uviedol, že Z. Z. ju kontaktovala až v neskorých večerných hodinách. Pokiaľ ide o svedkyňu K., jej výpoveď predstavuje len jej domnienky o tom ako vnímala svedkyne Z., pričom žiadne relevantné skutočnosti ku skutku neuviedla.

Vierohodnosť výpovede obžalovanej znižuje aj to, že obžalovaná v rámci postupu prijatia platby od svedkyne Z. Z. postupovala pochybne od samého začiatku, pretože plnenie na predčasné splatenie pôžičiek prevzala od osoby, s ktorou spoločnosť Provident, s.r.o. nemala žiaden zmluvný vzťah (svedkyňa nebola zmluvnou stranou ani jednej z pôžičiek), na potvrdení o prijatí platby uviedla dátum 10.01.2011 s neurčitým a nelogickým vysvetlením o tom, že sú sviatky, hoci vedela, že ide

o predčasné splatenie pôžičiek, mala požadovať sumu, v ktorej už bola zohľadnená skutočnosť predčasného splatenia (t. j. započítať nižšiu sumu) a tým ihneď započítať svedkyňiam bonus za predčasné splatenie pôžičky. Odvolaciemu súdu sa javí postup obžalovanej ako pochybný aj preto, že obžalovaná mala v takomto prípade, kedy klient požaduje vrátenie sumy poskytnutej na predčasné splatenie pôžičiek komunikovať so svojou nadriadenou, čo však neurobila. Obžalovaná nepodala svojej priamej nadriadenej večerné hlásenie o všetkých vybratých splátkach od klientov. Navyše, obžalovaná ani nebola oprávnená vrátiť prevzatú hotovosť späť klientovi, pretože podmienky spoločnosti Provident, s.r.o. výslovne zakazovali vrátiť akúkoľvek splátku klientovi (či už o splátku pôžičky, alebo o mimoriadnu splátku). Okamihom prevzatia splátky od klienta sa prevzatá finančná hotovosť stáva majetkom spoločnosti Provident, s.r.o..

Pokiaľ by bola pravdivá obhajoba obžalovanej, ako je možné, že po odovzdaní sumy 2.400 eur obžalovanej boli splátky všetkých troch pôžičiek naďalej splácané, a to až do marca 2011, pričom svedkyne mali za to, že pôžičky sú riadne splatené, a teda logicky ďalšie týždenné splátky pôžičiek ďalej neuhrádzali. Uvedená skutočnosť jednoznačne usvedčuje obžalovanú zo skutku, keď táto mala ešte určitý čas splácať splátky pôžičiek svedkýň, a to do času, kým sa na spreneveru neprišlo.

Obhajoba obžalovanej mala trhlinu aj pokiaľ ide o moment, kedy mala obžalovaná údajne roztrhnúť doklad o prevzatí sumy 2.380 eur. Obžalovaná tvrdila, že ešte dňa 29.12.2010 prevzatú sumu vrátila späť svedkyňiam v ich rodinnom dome v M. E., kedy súčasne zničila (roztrhla) doklad o prevzatí sumy. Avšak tento doklad bol vo faktickej dispozícii aj naďalej dňa 23.02.2011, v tento deň bol riadne oskenovaný, odovzdaný obžalovanej, ktorý ho pred svedkami roztrhla.

Pochybnosti o pravdivosti výpovede vyvolávajú aj okolnosti, za ktorých sa vzniknutý problém riešil na pobočke spoločnosti Provident, s.r.o., kedy obžalovaná spočiatku prezentovala, že žiadnu hotovosť od svedkyne Z. Z. neprevzala, avšak po tom, ako jej bol predložený doklad o prevzatí hotovosti svedkyňou G. E. už obžalovaná zmenila svoju rétoriku a uviedla, že hotovosť síce prevzala, ale následne ju aj vrátila. Po takejto konfrontácii podľa svedkyne E. už obžalovaná ďalej nechcela spolupracovať, čo napokon potvrdili aj svedkovia Z., ktorí poukazovali na to, že obžalovaná sa opakovane nedostavila na výsluch pred orgány činné v trestnom konaní, zatiaľ čo svedkovia s OČTK riadne spolupracovali.

Obžalovaná na takéto konanie mala navyše aj motív, čo rovnako vyplynulo z vykonaného dokazovania (z výpovede svedkyne G. E.), ktorá mala vedomosť o tom, že voči obžalovanej a jej manželovi boli vedené exekúcie, v uvedenom čase boli v nepriaznivej finančnej situácii. Uvedené vyplýva aj z verejne dostupných zdrojov, keď obžalovaná je vedená ako dlžník na poisťovni, pričom jej dlh presahuje sumu 5.000 eur. K uvedenému sa žiada dodať, že obdobný problém s finančnou hotovosťou mal aj vtedajší manžel obžalovanej svedok Q. U., ktorý tiež pracoval v spoločnosti Provident, s.r.o., a ktorému bola zistená chýbajúca finančná hotovosť, pre ktorú s ním spoločnosť ukončila spoluprácu.

Naproti nevieryhodnej a absurdnej výpovedi obžalovanej stáli výpovede svedkov Z., ktorí vypovedali zhodne o priebehu celého skutku, a to od kontaktovania obžalovanej svedkyňou Z. Z., cez odovzдание finančnej hotovosti obžalovanej, následné urgovanie obžalovanej, návštevu obžalovanej v M. E. s úmyslom riešenia problému, návštevu spoločnosti Provident, s.r.o.. Výpovede týchto svedkov boli nielen z logického, ale i z vecného a časového hľadiska logické, zapadali do seba, svedkovia o podstatných okolnostiach vypovedali rovnako. Navyše, odvolací súd nezistil žiadnu motiváciu týchto svedkov krivo obviňovať obžalovanú zo sprenevery. Obžalovaná bola už pred spomínanou návštevou vo februári 2011 u svedkov pravidelne vyberať splátky pôžičiek, pri splácaní nenastal problém, svedkovia si plnili predpísané splátky v týždenných intervaloch riadne a včas. Nie je zrejmé, prečo by práve v momente predčasného splatenia pôžičiek mali záujem obžalovanú poškodiť krivými výpoveďami a privodiť jej trestné stíhanie. Práve naopak, odvolací súd uveril svedkyňiam, ktoré uviedli, že ich skutočným záujmom bolo zavíť sa všetkým dlhom, nakoľko mali v uvedenom čase vyššiu finančnú hotovosť z titulu predaja dedičstva. Tomuto zodpovedá aj výpis z účtu svedkyne Z. Z., z ktorého je zrejmé, akú finančnú hotovosť utŕžili z predaja nehnuteľnosti, akú sumu v rozhodný deň vybrali z účtu. Skutočnosť, že svedkovia Z. sú členmi jednej rodiny ich ešte bez ďalšieho nerobí nevieryhodnými svedkami.

Pokiaľ ide o spochybnenie znaleckého dokazovania obžalovanou, znalec pripustil, že súbor (sken) mohol byť vytvorený dňa 23.02.2011 v čase približne o 15:55 hod, čo plne korešponduje s výpoveďou svedka F. Z., ktorý príjmový doklad preskenoval. Znalec zároveň konštatoval, že v danom prípade

neboli zistené znaky manipulácie so súborom. Obžalovaná v odvolaní popisuje rôzne spôsoby, ako by mohol prísť k manipulácií, resp. zmene údajov, vytvoreniu skenu v inom čase s následným nastavením časového pásma, avšak túto obranu odvolací súd považuje len ako účelové vyvíňovanie. Záver o vine mal odvolací súd jednoznačne preukázaný všetkými vykonanými dôkazmi v súhrne.

Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k absencii spôsobenej škody, tu odvolací súd len v stručnosti poukazuje na to, že poškodená spoločnosť si nárok na náhradu škody neuplatnila len v dôsledku prebiehajúceho konania, pričom tento dôvod bol aj dôvodom, prečo suma zvyšnej časti nevyplatených pôžičiek spoločnosť Provident, s.r.o. nepožadovala od svedkov Z.. Uvedené však nezbavuje obžalovanú trestnej zodpovednosti, pretože spôsobená škoda skutočne bola (titulom neuhradenej časti splátok v celkovej sume 1.718,27 eur), táto suma patrila poškodenej spoločnosti Provident, s.r.o. (pretože momentom prevzatia sumy od klienta sa táto suma stáva vlastníctvom spoločnosti). Tu je potrebné zdôrazniť to, že tento trestný čin bol dokonaný najneskôr prvou úhradou ďalšej splátky v zmysle splátkového kalendára, pretože touto úhradou obžalovaná naložila s prevzatou sumou 2.400 eur iným spôsobom, ako bolo dohodnuté a na aký účel bola táto suma svedkyňou Z. Z. odovzdaná.

Pokiaľ ide o námietku o uplatnení princípu ultima ratio, odvolací súd aj s poukazom na vyššie uvedené uzatvára, že v posudzovanom prípade nejde o prečin, ktorého závažnosť by bola nepatrná tak, ako to predpokladá § 10 ods. 2 Trestného zákona. Spôsob vykonania činu (premyslené sofistikované konanie obžalovanej), jeho následok (spôsobenie malej škody) a miera zavinenia obžalovanej ako páchatel'a (konanie v priamom úmysle) neznižujú závažnosť spáchaného prečinu, ale práve naopak, ide o typické protiprávne konanie, pri ktorom je nutné vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť a nepostačuje len vyodenie civilnej zodpovednosti. Konanie obžalovanej celkom zjavne prekročilo štandardné civilné zmluvné vzťahy a naplnilo skutkovú podstatu trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, páchatel'ovi prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona je možné ukladať trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby 0-2 roky. Keďže okresný súd u obžalovanej vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, za súčasnej absencie priťažujúcich okolností, bolo nutné modifikovať hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, t. j. z 2 rokov na 1 rok a 4 mesiace. Obžalovaná doposiaľ nebola súdne trestaná, nedopustila sa ani spáchania priestupku. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pred spáchaním skutku viedla riadny život, má dve maloleté deti, o ktoré sa stará a ktoré sú na ňu výživou odkázané. Pokiaľ ide o závažnosť spáchaného skutku, podľa názoru odvolacieho súdu nejde o skutok s mimoriadne nepriaznivými následkami na poškodenú. Od spáchania skutku uplynulo viac ako 10 rokov, preto aj záujem spoločnosti na potrestaní obžalovanej ako páchatel'ky uvedeného prečinu poklesol, avšak nevymizol. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, a to, že na obžalovanú nie je nutné pôsobiť výkonom trestu odňatia slobody. Okresným súdom uložený trest v trvaní 3 mesiacov, s podmieneným odkladom výkonu trestu a určením skúšobnej doby v trvaní 12 mesiacov vzhľadom na všetky okolnosti spáchania skutku, osobu obžalovanej a jej pomery, ako aj uplynutie doby od spáchania skutku, je trestom primeraným, naplňajúcim tak prvok individuálnej ako aj generálnej prevencie. Tu je nutné zdôrazniť, že ide o trest pri samej spodnej hranici trestnej sadzby, teda trest mierny.

K námietke obžalovanej o priznaní poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, toto pochybenie okresného súdu neušlo pozornosti odvolacieho súdu, avšak odvolací súd pre absenciu odvolania zo strany okresného prokurátora v neprospech obžalovanej nemohol pristúpiť k zmene. V opačnom prípade by došlo k porušeniu zásady reformatio in peius, a to zákazu zmeny rozhodnutia v neprospech obžalovanej. Navyše, toto pochybenie nemalo žiaden vplyv na ustálenie viny obžalovanej (pretože súd ani nepracoval s jej eventuálnym priznaním a následným oľutovaním) a tiež na uloženie trestu, pretože aj bez priznania tejto poľahčujúcej okolnosti pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností zostal nemenný (prevažoval by pomer poľahčujúcich okolností) a trest sa ukladal v rovnakej upravenej trestnej sadzbe 0 rokov až 1 rok a 4 mesiace.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.